మాగాడు

- అత్తలూరి విజయలక్ష్మి

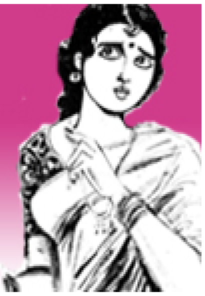

(గత సంచిక తరువాయి)

9 భాగం

మహా

పాదాల కింద ఒత్తుకుపోతున్న మెత్తటి ఇసుక.. ఇసుకలో ఆడుకుంటున్న పిల్లలు, పిల్లల ఆటలను మురిపెంగా చూస్తున్న పెద్దవాళ్ళు, రకరకాల తినుబండారాలు, బూరలు, అనేక రకాల ఆట వస్తువులు, గవ్వలతో , ఆల్చిప్పలతో తయారు చేసిన బొమ్మలమ్మే అంగళ్లు.. సందడిగా, సవ్వడిగా ఉన్న ఆ సముద్రం వైపు, ఒడ్డుకి వేగంగా పరిగెత్తుకు వచ్చి కళ్ళు మూసి తెరిచేలోగా వెనక్కి వెళ్తున్న కెరటాలు.. మహా కళ్ళకి ఆ కెరటాల మీద నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ నడుస్తున్న అమ్మా, నాన్నా కనిపిస్తున్నారు.. కాంత నాళాలు తెగి పడేలా పిలుస్తూ, శక్తి కొద్దీ పరిగెడుతూన్న మహా ఉన్నట్టుండి బోర్లా పడ్డాడు ఇసకలో. “ అమ్మా” అన్న వాడి ఆర్తనాదం గాలిలో తేలి, అలల మీద సుళ్ళు తిరిగి సింహాచలం చెవులను తాకింది. చీకటి పడుతోందని ఉన్న కాసిని కంకులు చేతిలో పట్టుకుని ఎవరికో ఒకరికి అమ్మేసుకుని సరంజామా సర్దుకుని గుడిసెకు వెళ్ళపోడానికి లేచి, జనం దగ్గరకు నడుస్తున్న సింహాచలం గబుక్కున కంకులు ఎడమ చేతిలోకి మార్చుకుని కుడిచేత్తో వాడిని పైకి లేవనెత్తి ఒంటికి అంటుకున్న ఇసక దులుపుతూ “యాడికిరా లగేత్తు తుండావు... చూడు నోట్లోకి కూడా పాయె ఇసక” అంది మందలిస్తూ.

వాడు సమాధానం చెప్పకుండా నావల వైపు చూస్తూ “ అమ్మ” అన్నాడు కుడిచేయి చూపుడు వేలు చూపిస్తూ.

“ఎవరు మీ యమ్మ.. యాడుండాది? ఆల్లంతా పెద్దోల్లు.... నువ్వు అటేల్లమాక “ అంది.

వాడు వస్తున్న దుఖం ఆపుకుంటూ “అమ్మ, అమ్మ” అన్నాడు.

సింహాచలానికి జాలేసింది. ఈ కుర్రాడిని ఇంతకు ముందు ఇక్కదేక్కడ సూసినట్టు లేదు. వీడేవరో కొత్తగోచ్చిండాడు. ఎవరి పిల్లడో ఏంటో.. చీకతటడుతుండాది. సూత్తుంటే అమాయకంగా, ఊరికి కొత్త కుర్రాడిలా అగుపిత్తుండాడు అనుకుంది. ఆవిడ మాతృహృదయం ద్రవించింది

"మీ అమ్మ దగ్గరకి నేను తీసకపోతా పా..." అంది వాడి చేయి పట్టుకుని.

నీళ్ళు నిండిన కళ్ళు విప్పార్చి చూసాడు ఆమె వైపు. వాడి కళ్ళల్లో పడుతున్న నక్షత్రాల కాంతిలో ఆశ రెప,రేపలాడింది. "దా నాయనా నాతొ దా!" అంటూ వాడి చేయి పట్టుకుని కంకులు అమ్మాలన్న ఆలోచన విరమించుకుని తన సరంజామా ఉన్న ప్రదేశానికి వచ్చింది. బాగా రాగిలి బూడిదగా మారుతున్న నిప్పులు ఒక పక్కగా పోసి, గాజు సీసాలో ఉన్న నీళ్ళు వాటి మీద ఒంపేసింది. వెచ్చగా ఉన్న కుంపటిని ఒక గుడ్డ సంచీలో పెట్టుకుని, సత్తు బొచ్చెలు తీసి మహా చేతికి ఇచ్చి "ఇంద ఇయి అట్టుకుని నాతో పా " అంటూ కుంపటి ఉన్న సంచీ, గాజు సీసా తను పట్టుకుని మిగిలిన నాలుగు కంకులు చంకలో పెట్టుకుని ముందుకు నడిచింది.

వాడు వెక్కుతూ మారు మాట్లాడకుండా ఆవిడతో పాటు నడిచాడు. ఎంత విశాలమైన రోడ్డు కైనా ఒక నిర్ణీత గమ్యం ఉంటుంది. భూమి మీద జన్మించిన ప్రతి జీవికీ కూడా ఒక గమ్యం ఉంటుంది.. ఆ గమ్యమే లక్ష్యాన్ని నిర్దేశిస్తుంది. ఏ గమ్యము లేకుండా, రేపు గురించి ఆలోచించకుండా నేటిని మాత్రం ఆస్వాదిస్తూ జీవించే ఆ స్త్రీ, అతి సాధారణ స్త్రీ, మాగాడు అని పిలవబడే ఆ తొమ్మిదేళ్ళ మహా అనబడే కుర్రాడి భవిష్యత్తుని ఎలా నిర్ణయిస్తోందో అన్నట్టు విరిగిపడడం మానేసి విస్మయంగా చూడసాగింది అనంతమైన ఆ సముద్రం.

బీచి దగ్గరనుంచి రోడ్డు దాటి రెండో పక్కకి వస్తే డౌన్ లో ఉన్న ఓ గుడిసె సింహాచలానిది. పైన సిమెంటు రేకులు, సున్నం కొట్టిన గోడలు, అలికిన నేల. ఒకే గది. ఓ పక్కన నులకమంచం. ఆ మంచం మీద రెండు దుప్పట్లు. ఓ బొంత, చినిగిపోయి దూది బయటకు కనిపిస్తున్న తలగడ, దండం మీద చీరలు, లంగాలు, జాకెట్లు. మరోమూల కొంచెం వంటసామాను, రెండు కుంపట్లు.. ఒకటి ఇంట్లో ఉంటె ఒకటి తీసుకుని సింహాచలం సాయంత్రం నాలుగు అవుతుండగా బీచ్ దగ్గరకు వెళ్లి మొక్కజొన్నెలు కాలుస్తూ అమ్ముకుంటుంది.

యాభై ఏళ్ల సింహాచలం మొగుడు చనిపోయి ఇరవై ఏళ్ళు అవుతోంది. పిల్లలు లేరు. ఉదయం గుడిసె బయట ఇడ్లీలు, పుదీనా పచ్చడి, పునుగులు అమ్ముతుంది....ఆ వాడలో అందరికీ సింహాచలం చేసే ఇడ్లి, పచ్చడి అంటే మహా ఇష్టం. అందుకే అక్కడ నివసించే వారంతా ఆమె దగ్గరే ఇడ్లీలు కొనుక్కుని తిని వాళ్ళ, వాళ్ళ పనుల్లోకి వెళ్ళిపోతారు. వచ్చే ఆదాయం ఆవిడకి బతకడానికి సరిపోతుంది. మెత్తటి మనసు.. తనకున్న దాంట్లోనే మహా లాంటి కుర్రాళ్ళని నలుగురిని చేరదీసి, కొన్నాళ్ళు తిండి పెట్టి పోషించింది. వాళ్ళు ఉన్నన్నాళ్ళు ఉండి చెప్పా, చేయకుండా వెళ్ళిపోయినా ఆవిడ దృష్టిలో పడిన అనాధ పిల్లలని చేరదీయడం మాత్రం మానదు. ఇలాంటి పిల్లలు ఇళ్ళల్లోంచి పారిపోయి వస్తు ఉంటారు. ఆవిడకి అది అలవాటే.

మోసుకొచ్చిన సామానంతా కిందకి దింపి, వాడి చేతిలో ఉన్న వస్తువులు కూడా తీసి కింద పెట్టి, “ పోయి బయట గుండిగలో నీల్లుండాయి.. సేతులు, కాల్లు కద్దుక్కుని రాపో.. రెండు కండెలు తిందువు.. అంది చల్లగా ఉన్న కండెల మీద చేత్తో రుద్దుతూ.

వాడు కదల లేదు.. ఆమెని, ఆ పరిసరాలని కళ్ళు విప్పార్చుకుని విస్మయంగా చూడసాగాడు. వాడి చూపులు, వాలకం గమనించిన ఆమె మెత్తగా నవ్వి వాడిని దగ్గరగా తీసుకుని “యా ఊర్రా మంది” అని అడిగింది. వాడు సమాధానం చెప్పలేదు.

“ చెప్పరా యా ఊరు” అంది మళ్ళీ.

“ సందం కాద” అన్నాడు

“ ఏ సందం రా” అంది నవ్వుతూ.

వాడు ఉన్నట్టుండి బావురుమన్నాడు. ఆవిడ స్త్రీ హృదయం విల,విలాడింది.

“మా నాయనే ఊరుకో .. ఊరుకో ... ఎదవ తుపానోచ్చి బిడ్డను అనాధను సేసీనాది కాబోలు.. పాపిష్టి దాన్ని” వాడినిమరింత దగ్గరకు పొదుపుకుని ఓదారుస్తూ “ ఏడవమాక.. ఏమనను లే.. నా కాడే ఉండిపో. ఒంటి పిల్లిని. నాతొ పాటు ఓ ముద్ద నీకూ పెడితే నా ముల్లెలేమి కరిగిపోవు నాయనా! పోయి సేతులు కడుక్కుని రా.. ఎప్పుడు ఎంగిలి పడిన్దావో ” అంటూ వాడి భుజాల చుట్టూ చేయి వేసి నడిపిస్తూ తీసుకు వచ్చి గుడిసె బయట ఉన్న నీళ్ళ తొట్టి దగ్గర నిలబెట్టింది.

మారుమాట్లాడకుండా మంత్రం వేసినట్టు ఒంగి సగం విరిగిన ప్లాస్టిక్ చెబుతో నీళ్ళు తీసుకుని కాళ్ళకి అంటిన ఇసక, చేఉలు, మొహం కడుక్కుని చొక్కాతో తుడుచుకుంటూ వచ్చాడు. సింహాచలం కుంపటి రాజేసి, చల్లారిన కండెలు పెట్టి విసనకర్రతో విసురుతూ “ ఇట్టా డా.. కూర్చుండు “ అని కొంచెం వేడెక్కిన కందే తీసి వాడి చేతికి ఇచ్చి “తిను” అంది. వాడరు రెండు చేతులతో అందుకుని మునిపల్లతో గింజలు కొరకుతుంటే ఆవిడ మరో కండె కాల్చి “తిను నాయనా గుప్పెడు మెతుకులు ఉడకేస్తా” అంటూ లేచి మూటలో ఉన్న బెయ్యం కొలిచి సత్తు గిన్నెలో పోసి కడిగి కుంపట్లో పెట్టింది.

కుంపట్లో కణకణ మండుతున్న నిప్పులు, ఆ నిప్పుల నుంచి రేగుతున్న రవ్వలు తదేకంగా చూస్తూ కండె కొరుక్కుని తినసాగాడు మహా. కుంపటి చుట్టు పక్కల నిప్పురవ్వల నుంచి ఏర్పడిన బూడిద మట్టి నేల మీద గాలికి సన్నగా ఎగురుతోంది. అప్రయత్నంగా మహా కండె ఎడం చేతిలోకి మార్చుకుని కుడి చేత్తో ఆ బూడిదని గీతలుగా గీసాడు. రెండు నిలువు గీతలు, మధ్యలో రెండు గీతలు, పైన రెండు గీతల మధ్య ఒక సున్నా , ఆ సున్నాలో అటూ, ఇటూ రెండు చిన్న

చుక్కలు. ఆ చుక్కల మధ్య ఒక పొడుగాటి గీత. వాడి కళ్ళు మెరిశాయి. సింహాచలం అన్నం వండి, కోడిగుడ్డు కూర చేసే లోపల కుంపటి దగ్గర ఒక బొమ్మ వెలిసింది. ఆ బొమ్మకి చీర కట్టడానికి వాడు ప్రయత్నం చేస్తున్నాడు. కుదరడం లేదు. మొత్తానికి నడుమునుంచి మోకాళ్ళ దాకా నాలుగు పొడుగు గీతలు గీసి, ఆ బొమ్మకో ఆచ్ఛాదన వేసాడు.

"ఇంద కూడు తిను" అంటూ రెండు పళ్ళాలలో అన్నం గుడ్డు కూర వేసి తనొకటి చేతిలో పట్టుకుని వాడి చేతికోటిచ్చి, వాడు వేసిన బొమ్మ చూసింది. నవ్వుతూ " ఏం నాయినా! బొమ్మలేస్తుండావా! గచ్చంతా నుసి అయితాది గందా" అంది.

వాడు బొమ్మనే చూస్తూ "అమ్మ" అన్నాడు.

గుడ్డుతో కలిపి ముద్ద నోట్లో పెట్టుకోబోతున్న సింహాచలం ఒక్కసారిగా ఆగిపోయింది. ఆవిడ కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. అప్పుడే కళ్ళు తెరిచి మొదటిసారి తల్లి మొహం చూస్తున్న చిన్నారి కళ్ళల్లో కనిపించే కాంతి .. అమాయకమైన వెన్నెల కాంతి, చల్లని వెన్నెల కాంతి కనిపించింది ఆ కళ్ళల్లో ఆవిడకి. గబుక్కున వాడిని దగ్గరకు తీసుకుని తన చేతిలో ఉన్న ముద్ద వాడి నోట్లో పెట్టి "నేను నీ అమ్మనేరా" అంది.

వాడు ఆమెనే చూస్తూ ఆమె అందించిన ముద్దలు ఆవురావురుమని తినసాగాడు.

తొమ్మిదేళ్ళ మహా... పుట్టిన దగ్గరనుంచీ ఏ కెరటాలతో తను ఆడుకున్నాడో, ఏ సముద్రపు ఒడిలో పెరిగాడో, ఏ ఒడ్డున బొమ్మలు నేర్చుకున్నాడో అక్కడే తన చిన్న సామ్రాజ్యం కూలిపోయిందని, తల్లి,తండ్రులనే కాక మరికొందరు బంధువులను, హితులను కూడా ఆ కెరటాలు ఎక్కడికో లాక్కెళ్ళి పోయాయని తెలియని అమాయకుడైన మహా జీవనప్రయాణంలోమరో మజిలీ మొదలైంది.

త్వరలోనే సింహాచలం దగ్గర చనువు ఏర్పడింది.ఆమె చేసే ప్రతిపనిలో తనకి తోచిన సాయం చేస్తూ బయట పంపు దగ్గర నుంచి కుండల్లో నీళ్ళు తెచ్చిస్తూ, చీపురుతో గచ్చు శుభ్రం చేస్తూ ఆవిడ ఇడ్లి వేస్తుంటే ఆకుల్లో పెట్టి కాస్త పచ్చడి వేసి అడిగిన వాళ్ళందరికీ అందించడం, వాళ్ళ దగ్గర డబ్బులు వసూలు చేసి సింహాచలం పక్కన ఉన్న చిన్న చెక్కపెట్టెలో భద్రపరచడం ఇలా చిన్న, చిన్న పనులు చెప్పి చేయిస్తోంది సింహాచలం. ఎక్కడి నుంచి వచ్చాడో ఏ అమ్మ కన్న బిడ్డో ఆ దేవుడే నా ఒంటరి బతుక్కి సాయంగా పంపాడు అని చెబుతుంటుంది అందరికీ.

సింహాచలంతో సాయంత్రం నాలుగు అవగానే బీచ్ దగ్గరకు వెళ్తాడు. అక్కడ ఇసకలో బొమ్మలు గీస్తూ తల్లి వయసు స్త్రీలు ఎవరన్నా కనిపిస్తే ఆశగా, వాళ్ళల్లో తల్లిని వెతుక్కుంటూ చూస్తాడు. అప్పుడప్పుడూ అలా చివరిదాకా నడుచుకుంటూ విశ్రాంతిగా ఉన్న నావల దగ్గరకు వెళ్తాడు. అక్కడ కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకునే పర్యాటకులను విచిత్రంగా

చూస్తాడు. ఎవరన్నా సరంగులు నావలో కూర్చుని ఉంటె వాళ్ళవైపు పరిశీలనగా చూస్తాడు. ఎక్కడో ఒక దగ్గర తన అమ్మా , అయ్యా కనిపిస్తారని వాడి ఆశ. వాడికి తన ఊళ్ళో ఉన్న సముద్రానికి, విశాఖ సముద్రానికి తేడా తెలియదు. ఎలా వచ్చాడో విధి విసిరేసినట్టు వచ్చి ఆ మహాపట్నం చేరాడు. వాడికి ప్రయాణం అంటే తెలియదు.. తను చేసిన ప్రయాణం బస్సులోనా, కారులోనా, బండా ! వాడికి తేడా తెలియదు. వాడి మనసు ఆ ప్రయాణంలోని ఆనందాన్ని కానీ, వాహనాల సౌకర్యం కానీ ఆస్వాదించే అంతగా ఎదగలేదు.

కొంతకాలం గడిచింది. మార్పు ఎంత అనివార్యమో మరపు అంతే సహజం కావచ్చు. మహా ఇప్పుడు సింహాచలం శిక్షణలో మానసికంగా కొంచెం ఎదిగాడు. వాడి కళ్ళముందు ఆనాటి మహా ప్రళయం కనిపిస్తే కన్నీళ్ళతో అనుకుంటాడు "ఎందుకు మా అమ్మ, నాన్నని తీసుకుపోయావు.. నన్నెందుకు వదిలేశావు" ఆ ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పడానికి విధికి నోరులేదు కదా!

సింహాచలంతో వెళ్ళేటప్పుడు నాలుగు బొగ్గులు జేబులో వేసుకుని వెళ్తాడు. ఆవిడ కండెలు అమ్ముకుని వచ్చేలోగా గేటు బయట ఫుట్ పాత్ మీద కూర్చుని రోడ్డు పక్క బొమ్మలు గీస్తాడు. వాడిప్పుడు ఆంజనేయ స్వామి, వినాయకుడి బొమ్మలు చక్కగా వేస్తున్నాడు. ఈ మధ్యే పులిచర్మం కట్టుకుని, నెత్తి మీద నుంచి కిందకి జారుతున్న గంగమ్మని జటా జూటంలో బంధించి కళ్ళు మూసుకుని ధ్యానంలో కూర్చున్న శివుడి బొమ్మ వేయడం నేర్చుకుంటున్నాడు. ఆ బొమ్మ సింహాచలం గుడిసె పక్కన గోడ మీద ఉంది. ఆ గోడ వెనకాల శివాలయం ఉంది. ఇడ్లిలు అందిస్తున్నప్పుడల్లా వాడి దృష్టి ఎక్కువగా ఆ బొమ్మ మీదే ఉంటుంది. అలా చూసి, చూసి ఆ బొమ్మని మనసు మీద ముద్రించుకున్నాడు. ఇప్పుడు అదే ప్రాక్టీసు చేస్తున్నాడు. గేటు ముందు బొమ్మలు, బూరలు, ఐస్ క్రీం అమ్మే వాళ్ళు, అటూ, ఇటూ తిరిగే వాళ్ళు ఆగి వాడి బొమ్మను చూస్తూ వెళ్తుంటే వాడు అదేమీ గమనించనట్టు తల వంచుకుని గీస్తూ ఉంటాడు.

ఐస్ ఫ్రూట్ అమ్మే అప్పల కొండ వాడికి రోజూ ఒక ఐస్ ఫ్రూట్ ఉచితంగానే ఇస్తాడు. ఆరోజు కూడా అలాగే వాడికి మిల్క్ ఐస్ క్రీం ఇస్తూ అడిగాడు " యాడ నేర్సినావురా బలే నేర్పుగేస్తుండావే."

వాడు ఐస్ క్రీం తీసుకుని తింటూ సమాధానం చెప్పలేదు..

"ఎవురు నేర్పిత్తన్నారు నీకు బొమ్మలేయడం " వాడికి తన ప్రశ్న అర్థం కాలేదేమో అని మళ్ళీ అడిగాడు.

వాడు తల అడ్డంగా ఊపి " నేనే ఎత్తన్నా" అన్నాడు.

" అబ్బో .. ఎవరూ నేర్పకుండానే నేర్సుకున్నావేం." నవ్వి అన్నాడు "కూటికి, గుడ్డకి పనికిరాని ఈ బొమ్మలెందుకు గానీ ఎల్లి మీ యమ్మకి సాయముండు . ఎల్లి నాలుగు కండెలమ్ము .. ముసల్ది ఒక్కతీ కట్టపడుతుండాది" అన్నాడు.

మహాకి అప్పలకొండ అన్నది సగం అర్థమై, అర్థం కాకుండా ఉంది. ఐస్ క్రీం తినడం పూర్తి చేసి చేయి నిక్కరుకి తుడుచుకుని తిరిగి బొమ్మ గీసుకోసాగాడు.

అప్పలకొండ ఆ విషయం పట్టించుకోకుండా తన చుట్టూ మూగిన పిల్లలకి ఐస్ క్రీం ఇవ్వడంలో మునిగిపోయాడు.

మహా జీవితంలో మరో రెండేళ్ళు ప్రశాంతంగా గడిచిపోయాయి. వాడికి సింహాచలం, సింహాచలానికివాడు అలా ఒకరికి ఒకరుగా కలిసిపోయారు.

గుడిసె నిండా బొగ్గుతో ఆంజనేయస్వామి, అమ్మవారి బొమ్మలు గీసాడు. అవి చూసి మురిసిపోతుంది సింహాచలం. నా కొడుకు బొమ్మలేత్తాడు అని అందరికీ మురిపెంగా చెప్పుకుంటుంది.

ఒకరోజు సింహాచలం మొక్కజొన్న కండెలు తీసుకురావడానికి మార్కెట్ కి వెళ్ళింది. వాడు గుడిసె బయట రోడ్డు మీద దాకా వెళ్లి ఫుట్ పాత్ మీద కూర్చుని బొగ్గుతో పెద్దగా ఆంజనేయస్వామి బొమ్మ వేసాడు.. ఉదయం నుంచీ సాయంత్రం దాకా ఆ బొమ్మకి నగిషీలు చెక్కుతూనే ఉన్నాడు. అటుగా వెళ్తున్న కొందరు భక్తితో చిల్లర నాణాలు వేస్తూ వెళ్ళారు. అవి ఏం చేయాలో వాడికి అర్థం కాలేదు. అన్నీ పోగుచేసుకుని చొక్కా జేబులో పోసుకుని గుడిసేకి వెళ్ళాడు. సింహాచలం కొంగులో పోసాడు ఆ చిల్లర అంతా.

“యాడవిరా ఇన్ని డబ్బులు” అడిగింది సింహాచలం ఆశ్చర్యంగా.

తను వేసిన బొమ్మ మీద జనం వేసారని చెప్పాడు.

ఆవిడ మురిసిపోయింది. “ నా తండ్రే... నా తండ్రే..” అంటూ వాడి బుగ్గలు చిదిమి మెటికలు విరిచింది. మొత్తం లెక్కపెడితే పదిహేను రూపాయల పావలా తేలింది. ఆవిడ అక్షరం ముక్క చదవకపోయినా డబ్బులెక్క విషయంలో కచ్చితంగా ఉంటుంది. ఏ మాత్రం లెక్క తప్పదు. అవన్నీ ఒక ముంతలో వేసి “ ఇస్కూలుకి పంపిత్తా .. నాలుగు ముక్కలు సదువు నేర్చుకోరా నాయనా” అంది.

“ఇస్కూలా?” వాడు భయంగా చూసి గబ,గబా తల అడ్డంగా తిప్పాడు. “ నేనేల్లను.. నన్ను కొత్తారు” అన్నాడు.

“ఎందుకు కోడతారురా? యవురు నిన్ను కొట్టేది..” అంది.

వాడు బిగ్గరగా ఏడవడం మొదలుపెట్టాడు..

ఆవిడ కంగారు పడిపోయింది. “మా నాయనే యాడవమాక ఎల్లమాకులే” అంటూ దగ్గరకు తీసుకుని ఓదార్చింది.

ఆ తరవాత ఆవిడ మళ్ళీ స్కూల్ విషయం ఎత్తలేదు.

జ్యేష్ఠమాసము ... వర్షాలు పడుతున్నాయి. బీచ్ కి ఎవరూ రావడం లేదు. సింహాచలం ఇప్పుడు గుడిసె లోపలే ఇడ్లీలు వేస్తోంది. ఆవిడ ఇడ్లిలకు అలవాటు పడిన వాళ్ళు గుడిసేకే వచ్చి కొనుక్కుంటున్నారు. ఓ పొడుగాటి చెక్కబల్ల ఆ వాడలో ఉంటున్న చిల్లర వ్యాపారి భీమయ్య ఇచ్చాడు. ఆ బల్ల గుడిసెలో ఓ పక్కకి వేసింది. దాని మీద కూర్చుని తినే వాళ్ళు కొందరు, అరిటాకుల్లో పొట్లం కట్టించి తీసుకుని వెళ్ళేవాళ్ళు కొందరు. ఆ వ్యాపారం లేకపోతే ఆదాయం ఉండదు. అందుకే సింహాచలం ఓపిక చేసుకుని ఎలాగోలా ఉదయం ఆరునుంచి పదింటివరకూ ఇడ్లీలు వేస్తోంది. కానీ ఆమెలో రోజు, రోజుకీ శక్తి సన్నగిల్లి పోతోంది. ఎంచేతో ఈ మధ్య సాయంత్రం అయేసరికి ఒళ్ళంతా నెప్పులు..జ్వరం తగిలినట్టు ఒళ్ళంతా సెగలు వస్తోంది. అక్కడికీ మిరియాల కషాయం తాగుతోంది. మహాకి ఆవిడ అలా పడుకుని ఉంటే తోచడంలేదు. కానీ ఏం చేయలో తెలియడం లేదు. సాయంత్రం అయేసరికి బీచికి వెళ్లి ఆవిడ కండెలు అమ్మడం, తను బొమ్మలు గీసుకోడం అనే వ్యాపకానికి వర్షాల వలన ఆటంకం ఏర్పడింది.. అది మాత్రం నచ్చలేదు. సింహాచలం ఉదయం చేయగా మిగిలిన ఇడ్లీలు మహాకి పెట్టి తను మాత్రం కషాయం, కాసిని టీ నీళ్ళతో కాలక్షేపం చేస్తోంది. ఆ ఇడ్లి తిని బొగ్గుతో ఎక్కడ పడితే అక్కడ ఏవో గీతలు గీస్తూ గడిపేస్తున్నాడు. వాడికి మనసులో ఏదోగా ఉంది. దాన్ని దిగులంటారని కూడా వాడికి తెలియదు. మధ్య, మధ్య మూలుగుతూ పడుకున్న సింహాచలం ని చూస్తూ గోడకానుకుని కూర్చుని పక్కనే గచ్చు మీద కుక్క బొమ్మ, పిల్లి బొమ్మ గీసుకుంటూ రోజులు గడిపేస్తున్నాడు. వాడికి వర్షం అంటే కోపం, ఆ వర్షం చేసే శబ్దం మరీ చిరాకు. కసిగా వీధిలోకి చూస్తూ బొగ్గులు చిన్న ముక్కలుగా చేసి విసురుతూ వర్షం ధారల మీద పగ తీర్చుకున్నాను అని తృప్తి పడుతున్నట్టు నవ్వుకుంటూ ఉంటాడు.

ఉన్నట్టుండి ఒక సాయంత్రం నులకమంచం మీద పడుకుని ఉన్న సింహాచలం చిన్నగా ఒక అరుపు అరిచి కళ్ళు, కాళ్ళు తేలేసింది.

ఆ అరుపుకి ఒక్క గెంతు గెంతి ఆమె మంచం దగ్గరకు వెళ్ళిన మహా గావుకేకలు పెడుతూ గుడిసె లో నుంచి బయటకు వచ్చాడు. వాడి అరుపులకు మిగతా గుడిసెల వాళ్ళంతా పరిగెత్తుకు వచ్చారు.

సింహాచలం ఇంకలేదు. అందరూ గట్టిగా ఏడ్చారు.. మహాకి కూడా దుఖం వచ్చింది. "ఇంక మాకు కమ్మటి ఇడ్లి ఎవరు పెడతారు సిమ్మాచలం" అని బావురుమన్నారు కొందరు. ఆ ఏడుపులు, ఆ శోకాలు, వాళ్ళందరి మాటలు, తన వైపు జాలిగా చూస్తున్న చూపులు వాడికి ఏమి అర్థం కావడం లేదు. వాడి పరిస్థితికి గుండె తిగిన ఆకాశం కన్నీటి సముద్రాన్ని పాయలు, పాయలుగా సృష్టిస్తున్న ఆ సాయంత్రం నలుగురు మగవాళ్ళు సింహాచలం ని మోసుకుని వెళ్లి అంత్యక్రియలు చేసి వచ్చారు.

(కొనసాగింపు వచ్చే నెలలో)

COMMENTS